

Arrest

nr. 121 030 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds, de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 december 2013 houdende een inreisverbod van 8 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2003 werd verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart op grond van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote M-J B.

Op 12 januari 2012 werd zijn huwelijk nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. Dit vonnis werd op 12 september 2013 bevestigd door het hof van beroep te Gent.

Op 4 oktober 2013 werd het recht op vestiging van verzoeker ingetrokken.

Op 8 november 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 8 november 2013 werd ten aanzien van verzoeker een inreisverbod genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de "wet van 15/12/1980" en meer bepaald van artikel 40, § 6 van de voormelde wet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat hij een recht tot vestiging heeft in België als echtgenoot van een Belgisch onderdaan conform artikel 40 van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt verzoeker dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat geen feiten bewezen kunnen worden beschouwd zonder de betrokkene direct en persoonlijke inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of zijn toestand geloofwaardig maken. Verzoeker stelt dat verweerder zonder enige uitleg verwijst naar het arrest van het hof van beroep van Gent en meent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangegeven dat het wettig verblijf van verzoeker is verstreken en dit als gevolg van de nietigverklaring van zijn huwelijk door het hof van beroep te Gent. Er wordt aangestipt dat zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 4 oktober 2013. In de beslissing houdende een inreisverbod wordt gemotiveerd dat het vaststaat dat verzoeker feiten van openbare orde heeft gepleegd ingevolge de frauduleuze intentie om in het huwelijk te treden met een Belgisch onderdaan. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest van het hof van beroep te Gent waarin uitdrukkelijk wordt gesteld "*... kennelijk de bedoeling had om het huwelijk van zijn doel af te wenden, en heeft in plaats van de intentie te hebben gehad een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel nagestreefd dat verbonden is aan de staat van gehuwde...*" De Raad stelt vast dat de onderliggende motieven hun grondslag vinden in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een recht op vestiging heeft, nu zeer duidelijk uit het administratief dossier blijkt dat zijn recht op vestiging werd ingetrokken. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat hem vragen zouden worden gesteld, verduidelijkt verzoeker op geen enkel punt welke relevante bijkomende inlichtingen hij had kunnen geven. Het staat vast dat verzoekers huwelijk nietig werd verklaard. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde werd bevestigd in beroep door het hof van beroep te Gent. Ingevolge dit arrest werd zijn recht op vestiging ingetrokken. Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij wel nog aanspraak kan maken op een geldig verblijf in België. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. In zoverre hij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, kan hij evenmin worden gevolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, verwijzen de bestreden beslissingen niet zonder enige uitleg naar het arrest van het hof van beroep van Gent. Integendeel de bestreden beslissingen motiveren op een omstandige wijze welke de gevolgen zijn van het arrest van het hof van beroep te Gent. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker ook nog de schending aanvoert van artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel zou kunnen bestaan, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is, minstens valt zijn kritiek samen met zijn hiervoor besproken grieven. Voorts dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten evenals de beslissing houdende een inreisverbod geen uitstaans hebben met artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij inmiddels getrouwd is met mevrouw H.N. en dat er drie kinderen uit deze relatie in België zijn geboren. Hij stipt aan dat één van de kinderen school loopt. Verder stelt verzoeker dat hij geïntegreerd is en dat hij werkt.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat geen discussie: artikel 7 van de vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling uit het Rijk te verwijderen en artikel 74/11 van dezelfde wet vormt de rechtsgrond voor het opleggen van een inreisverbod. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat ook aan het zogenaamde legitimitéiscriterium lijkt te zijn voldaan.

Waar verzoeker aangeeft dat hij gehuwd is en dat hij drie kinderen heeft die in België geboren zijn, kan de Raad enkel maar vaststellen dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat ook verzoekers echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verkregen. Aldus dient het hele gezin het grondgebied te verlaten en maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in zijn gezinsleven inhoudt. Wat betreft het schoolgaan van één van zijn kinderen brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan dat zijn kind geen school zou kunnen volgen in het land van herkomst. Bovendien is de Raad van oordeel dat gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, zij nog over een voldoende aanpassingsvermogen bezitten om het gezinsleven dat zij thans in België hebben, verder op te bouwen in het land van herkomst van hun ouders. Niettegenstaande verzoeker al sinds 2003 in België verblijft en beweert volledig geïntegreerd te zijn (dit is echter een loutere bewering waarvoor verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt) maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst waar hij geboren is en waar hij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht. Wat betreft verzoekers werk dient de Raad ook hier vast te stellen dat verzoeker geen enkel begin ter staving van zijn bewering voorlegt, zoals bv. een arbeidsovereenkomst, doch zich enkel beperkt tot een gratuite bewering dat hij werkt. Met zijn betoog maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat de genomen maatregel disproportioneel zou zijn.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel verzoeker, als zijn echtgenote na de bestreden beslissing een asielaanvraag hebben ingediend en dat zij ingevolge deze asielaanvraag in het bezit werden gesteld van een bijlage 26 waarbij ze op het grondgebied mogen verblijven in afwachting van een uitspraak over hun asielaanvraag, zodat dient vastgesteld te worden dat verzoeker op dit ogenblik geen belang heeft bij de door hem aangevoerde grief van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

Ter terechtzitting voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst op zijn nationaliteit, met name Syrische en stelt dat hij gelet op de problematische situatie in Syrië niet terug kan keren naar haar land van herkomst.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan waarom hij nu voor het eerst de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en dit middel niet eerder heeft ontwikkeld in zijn verzoekschrift.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat er op heden geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel. Verzoeker wordt enkel verzocht om het grondgebied van de Shengenzone binnen de 30 dagen te verlaten. Hij wordt geenszins gedwongen om naar Syrië terug te keren. Op heden kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen. Zo verzoeker in de toekomst zou worden geconfronteerd met een gedwongen repatriëring dan staat het hem op dat ogenblik vrij om deze gedwongen verwijdering op dat ogenblik aan te vechten bij wijze van procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 6 november 2013 een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoeker werd ingevolge deze procedure in het bezit gesteld van een bijlage 26, zodat hij in afwachting van de behandeling van zijn asielprocedure op het grondgebied van het Rijk mag verblijven. Verzoeker heeft dan ook niet het minste belang bij de door hem aangevoerde grief.

Ook dit middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU